

IRODALMI-KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

IV. ÉVFOLYAM 1. SZÁM

2014. MÁRCIUS

ÁRA 250 Ft

KREISCHER KORNÉLIA

HÓVIHAR

Kint dühödten tobzódik a tél.
Hópihe ölelkezik hópihével,
forgatja, pörgeti a szél
fenyő csúcsáról, föld színéről.
Hajlong hó-bundásan az ág.
Kis cinke, míg etetőhöz ér,
szél karján táncol porhó-függönyön át.
Kergülten kavargó az egész világ!

Én töltődve a látottaktól
gondolatban áttáncolok az éteren,
hófújta mezőn, sok kilométeren.
Fantázia-szél szárnyán látogatom
távoli barátaimat, várnak, tudom!
Indulásom örömteli volt.
Érkezésem nagyon szomorú.
Búcsú ez, utolsó találkozás.
Elmúlás homálya ölel körül.
Barátot veszteni készülünk megint.
Mennek a társak csendben, egymás után.
Köröttem didergetőn, egyre nő az űr.

TEMESI ÉVA

TAVASZI ESŐ

Esett az eső, úgy bandukoltam
hazafelé. Rossz volt a kedvem.
Nyomomban bú. Sehol sem leltem
tavaszi napfényt, szomorú voltam.

Hólyagot vert az eső a tócsán,
rongyfelhőket bús szél cibálta,
sírt a tavasz. Minden hiába,
nem tudott kedvre kapni a nótám.

Később az égen ritkult a felhő
nem esett már. Észre se vettem,
lehajtott fejjel mentem, csak mentem.

Pedig a gallyat simító szellő
fényben fürdött, s kacagón, üdén
kék ég megcsillant a tócsa tükrén.

Kurdi István: Illusztráció a baptista kalendáriumhoz

MAGYAR ANDRÁS

VERS ÉS KÖLTEMÉNY

Hogyha rossz a kedved, semmi nem érdekel.
 Nem akarsz írni. Ám rád szól egy hang: de kell!
 Mikor a gondolat benned életre kel,
 múzsa s tehetség strófákat remekel.
 Szavak szárnyalása elkábít, elbódít,
 muszáj leírnod, mi megfogalmazódik
 benned, s ezt vésed le a tolladdal vakon.
 S más is van versedben még túl a szavakon,
 mit gyors ütem, ritmus rímmel kordába fon,
 mikor úgy érzed, hogy megnyílik a plafon.
 Mikor ösztönöz a késztetés, a kényszer,
 s nem tudod, verseddel vajon még mit érsz el.
 Gyenge lesz-e műved, mint a gyertya fénye?
 Töprengsz. Vajon lehet versed költemény-e?
 Vagy csupáncsak silány, értéktelen, hitvány
 tehetséget rejtő ócska bizonyítvány?
 És csak sánta, zagyva, elvetemült, vásott,
 semmit érő vers lesz csupán alkotásod,
 s boldogságot nem hoz másnak, csupán neked,
 kacska soraiban pár helyen megrekedt
 elmédből kipattant újszülött gyermeked,
 mások kérdésére nem ad feleletet.
 Ám hogyha úgy érzed, hogy műved már kész lett ---
 s bensődben sok tüzet, vágyat felemésztett ---,
 s van benne valami apró, kicsi részlet,
 mi téged örömmre vagy sirásra késztet.
 Hogyha van szikrája olyan lángolásnak,
 melynek a parazsát átadhatod másnak.
 S van benne valami titkos, rejtett zene,
 mely érzelmet, hitet bennünk megedzene.
 Valami sejtelem, valami több ennél.
 Érzés, mely elrejtve ott van a szívednél,
 mely nélkül úgy érzed, hogy meztelen lennél.
 Mint mikor maradnál, ám szívesen mennél.
 Ha olyan van benne, mit a lélek érez,
 s azt sejtéd, valami csodás kincstelér ez,
 mely mosolyra fakaszt, avagy összevérez,
 s nem mondja rá senki azt, hogy gyenge, gyér ez,
 enyészetnél sokkal többet ér ez.
 Mert ha soraidra emlékeznek másnap,
 s rajtad kívül is még sokat jelent másnak,
 mivel azok mélyen érzelmekbe ásnak,
 akkor volt értelme a versalkotásnak.
 S ha sokan úgy érzik, mint ahogy érzem én ---
 mindegy szavad gyengéd, szigorú vagy kemény ---,
 ha sokszor olvassák, felcsillan a remény,
 hogy műved több, mint vers. Lehet, hogy költemény.

Sok a jó vers, ámde mégis olyan kevés
 a költemény, mit az emlékezet bevés.

PETRIK ISTVÁN

A VÉLETLEN CSODÁJA

Azt hiszem, véletlen
 vagy inkább csoda ...
 Pont az én Földem lett
 az élet otthona.
 Nem tudom, mi lehet
 a túlélés-recept,
 de van benne bizalom,
 ima és kereszt.
 A vízben parányok
 és óriáscetek,
 a földön páfrányok,
 gombák és emberek ...
 A folyókban halrajok,
 az égen sok madár...
 Az életről zeng a dal,
 a szép hangú gitár.
 Lehet, hogy véletlen,
 de csodának mondható ...
 Talpunk alatt a Föld ...
 forog és lakható ...

KOVÁCS ISTVÁN

ÁLMOMBAN...

Álmomban megjelentél ismét,
 Arcom érezte simító kezéd,
 Az álom útján együtt andalogtunk,
 Vállamon pihent könnyedén fejed.

Álmomban megjelentél ismét,
 Ahogy előtte oly sok éjjelen,
 Bársonyszemeddel mosolyt hintettél rám,
 Aztán eltűntél megint hirtelen.

Álmomban megjelentél ismét,
 Most is, mint mindig csendes hajnalon,
 Hozzám simultál, s néztük mosolyogva,
 Ahogy az éjjel lopva eloson.

Álmomban megjelentél ismét,
 Szelíden nézted alvó arcomat,
 E néhány rímmel hozzád fordulok most,
 Hogy megköszönjem minden álmomat.

KARÁCSONY ISTVÁN

A FÁJDALOM

Visítva, szikrázva, dübörögve,
vibráló szigonyokkal,
fejükön lobogó-vizes üstöket lötykölve
ugrálnak a nyálkás gránitköveken
a lángot okádó rém-alakok.

Csontváz-kezükben levő
gyilok-eszközt
húsom elevenjébe vágják:
a kínok kínját hozzák rám.

Ványadt testem forgására
nyávogva reccsen az ág:
a rémálmom szűnik,
a fájdalom marad.

Meresztett szemem fátylán keresztül látom:
kérdőjelek kormozódnak a falra,
a vitrin bohócának mázolt ajka
keservesen lebiggyed,
mint megcsúszik rajta egy kósza fény.

Fáj, ó, fáj mindenem!
A tiktakos óra nikkalalapáccsal veri
csontjaimba a gyötrelém fényes szegeit.
Az éjszaka fekete bársonyába süppedő képek
sejlő tájai vigasztalva biztatnak:
nem tart már sokáig!

Reszkető kezemmel nyúlok pohárért,
s beveszem tablettám kihántolt gerezdjét:
csöppnyi nyugvást remélek a pokol tüzében.
Isten! Kérlek, mint a koldus Lázár gazdag embere:
egy kis enyhét, enyhét adj nekem!

Nyögő fuvallat rázza a spalettát:
a korán jött hajnallal tán a halál is érkezik?
Szár az ajkam végre érinti a nedv,
bár a tablettá vándorlását nyelőcsövemben
hiába sürgetem.

Ti, fájdalmat csökkentő derék vágy-molekulák,
vágjátok ki vagy le e lidérces világból érkező
kíngyökereket,
és tépjetek ki minden fájdalmat
sajgó tagjaimból!

Száguldjatok végre agykérgembe
nyugtot adó vegyületek,
hogy ott ölelhessék keblükre
kis szürke sejtjeim
az enyhülés alázatos szolgálait.

Végre kínom csökken,
a nipp-figura vigyora mosollyá szelődül,
s a csicsergő hajnalban a faliképek újra vigasztalnak.

Az álom angyala simogat,
s Auróra-szél hozza az enyhülést,
mint jó hírt
a Szamotrakéi Niké szárnyas alakja
a vezérhajó orrán.

†Sen. dr. LEHOCZKY GYŐZŐ

HOL VAGY, KRISZTUS...

Két évezred viharzott át feletted,
De itt a földön Téged el sose feledtek.
Embert ígértél, aki tiszta lesz... és igaz...
De húsz évszázad után sem érkezett meg az.

Megszüntettél fájdalmat, kínos könnyeket,
S lelket silányító, nyomasztó terheket...
Magadból adtad mindazt, ami benned élt,
S nem kértél senkitől semmit ezért...

Jövőt festettél, mely igaz emberi világ,
Amely eggyé fon álmot, messze látomást,
Ahol örülni tud, aki régen csak könnyezett.
Életed alapja az önzetlen szeretet.

S ma! Nagy idők hosszú távlatát után
Itt állunk félve, meztelen, sután...
A sok szólam a tettekig fel nem ér...
S a földön pataokban folyik a vér...

Hol vagy ma, Krisztus?! Az igehirdető!
Mikor évente az éhezés milliókat megöl...
Hol van a hang, mely igaz jövőt mutat?
Életerőt ad, és jelzi a járható utat...?

Ötmilliárd ember ma válaszáért kiált!
Dönteni kell! Életet kapnak-e vagy iszonyú halált...!
Kert marad-e a föld, hol az élet tör elő,
Vagy pusztít mindent az embertelen erő...!
Hol vagy, Krisztus!?!

Kurdi István: Fűzfa a Zagyva partján

MÁJER JÓZSEF**MÖGÖTTEM ÁLLÓ ÉVEK**

Felsorakoztak mögöttem az évek.

Utoljára hátranézek,
nem korholok,
nem dicsérek.

Nem a számonkérés ideje ez.

Mind törődött velem,
kövezte utam,
hogy itt lehessen ma.

Mind-mind megadta,
amit sorsom engedett,
s a kor tiltásai ellenére

lopva csempészték szívembe

népem iránt érzett
őszinte szeretetem.

A hibákat nem ők követték el.

Az életben az ember a főszereplő,

a múltó idó csak statiszta,
vagy mások szerepét játssza.

Közönyösen figyel
az élet nagy színpadának
kulisszatitkait.

Ők csak lapozgatták a sors könyvét,

olvasgatták, ami nekem íródott.

Nem segíthettek fájdalmaimon,
nem törték a kart, mi ütött felém,

a lábat, ami taposott,
a karmokat, melyek a szívembe martak.

Csak csendben szemlélték
rettenetes kínjaim.

Most mögöttem állnak.

Némák, mint egykoron.

Rozsdamarta láncszemek ők,

s lábaimhoz csatolják
az elmúlás felé vezető utam
súlyos köveit.

Együtt indulunk tovább,
sorban, mint a fenyőlepke hernyói,

de ha engem elér a vég,
a csendes zűrzavarban
majd egyszerűen szétszélednek.

Kurdi István: Illusztráció az Élet koronájához

BECK ZOLTÁN**NŐNAPRA**

Nem tagadom: szeretem őket,
A megújuló büszke nőket.
Életem – ha van még – rájuk szánom,
Isten látja lelkem: meg se bánom.

Örvendezek nagy jókedvvel,
Ilyet talán Isten kedvel.
Egy a célunk, egy az utunk,
Válságunkból így kijutunk.

Váltságot az embereknek,
Örömet a szegényeknek,
Adni, mi csak tőlem telik,
Vigaszukat bennem lelik.

GYÖPÖS JÓZSEF**HITVESZTÉS**

Irigyellek benneteket, akik hisznek,
Igét hallgatnak, vallásba mélyednek.
Van támaszotok, amibe kapaszkodtok,
A sikertelenséget Istennek jóváírjátok!
Én fél évszázad óta járom Canossámat,
Nem hiszek, nem mondok Miatyánkat.
Azóta megrágott, száraz kóro a vén lelkem,
Csak magamra támaszkodtam, kihevertem.
Ifjú katolikusként gyónni jártam templomba,
Inkább egy barát kéne, aki megértene jobban.
Mit segített papnak a kirótt, teljesített bűnbánat,
Mikor nem ölelte át zokogástól rázkódó vállamat.
Agyam nem akarta felfogni, szemet hunytam,
A kerek székeket tolták a klinikán Lundban.
Jaj, csak ezt ne! A jövőt sejtem a neurológon
Várva három napon át – nejem lába mozduljon.
Ezerkilencszázhetven nyarán történt a baleset.
Városzobában éjjel-nappal talán imádkoztam,
Mindhiába: a nehézségben magamra maradtam.
És a hitem elveszett!

Malmö, Svédország

SZABÓ IMRE

TUDNI, NÉZNI, HALLANI

Tudod-e, hogy merre
Lakozik az Isten?
Tudod-e, hogy hol kell
Megkeresned Őt?
Tudod-e, hogy soha
El nem rejtezik Ő,
Mert a mi Istenünk
Nem oly rejtőzködő.

Körülnéztél-e már
E széles világban?
Kutattad-e annak
Bűvös szépségeit?
Láttál-e csodákat
Szerte e világban,
Olyat, amelyik nem
Őtőle származik?

Halld meg most a jó hírt:
Ő mindenütt ott van,
Ő mutatja neked
A Föld szépségeit.
Ő készíti csodákat
Számodra, hogy tudjad,
Jelen van mindenütt,
És Ő munkálkodik.

Munkálja azt is, hogy
Benned is lakozzon,
S vezesse lépteidet
Mindig a jó úton.
Vele járj örömmel,
Órá figyelve csak,
Míg a szívedben is
Bő termést hoz a mag.

A drága Igemag,
Mit Isten szór bele,
Nem sajnálja tőled,
Bőven hinti keze.
Tőled függ azután,
Hogy milyen termést hoz,
Gondozd hát szorgosan
Azt a drága magot!

TISZAÖRSI NAGY ZOLTÁN

FÉRGES EVOLUCIÓ

Égre ha kúszik jókora vastag törzse a fának,
sok ezer ágán –mint kicsi ország kis kebelében –
bújik a nyüzsgő zajtalan élet.

Van joga mindnek egy darab helyhez, friss levegőhöz,
ennivalóhoz, jó hideg vízhez, ős torokhangon
ősi zenével szállhat az ének.

Ám a nagy erdő némelyik fáján nem alakult így,
rágnak a férgek, híznak a tetvek, s bús a madárdal,
mert a sas karmán tartja a féket.

Rész egyensúlyban ferdül a vén törzs, korhad az ága,
hullik a fészek, pusztul az új rügy, sárgul a zöld lomb,
s lent a gyökérnél nyalka vad béget.

Férges aszály van erdélyi honban, s élni is vétek,(?)
dül az egész fa, hogyha nem ér már rögtön ez véget.(!)

FAZEKAS MAJOR GIZELLA

EGY KEDVES, VÉN DIÓFA

Szervusz, öreg, jó cimbora!
Te áldott, vén, jó diófa.
Negyven évig éltünk veled
boldogan, hús árnyékodban.

Férjem rólad rég lemondott.
De értem megkegyelmezett neked,
hogy élhesd tovább az életet.
S maradtál dőlve dús hajtásiddal.

Törzsed, látom, hajtást hozott.
Nem adod meg könnyen magad.
Az idő eljárt, évszakok kergettek.
Ő ment el helyetted.

Lombod dúsabb, mint valaha.
Neked élet van adva!
Emlékezem rád és páromra,
árnyékodban eltöltött boldog napokra.

Árván maradtam az emlékekkel.
Lehet, még én is elmegyek,
s te tovább éled az életet.
Isten megkegyelmezett neked.

HABOS LÁSZLÓ**AMIT LELKEM CSODÁL**

Láttam elmúlt évezredek nyomát
a megannyi csodát
de köddé vált mindenik
egy leány szépségétől
amit még ifjú szemem csodált

megittam óéveknek borát
öröm s bánat okán
de vízzé vált mindenik
hitvesem szépségétől
amit már vénülő szemem csodál

megéltem megannyi csodát
szerelemnek okán
szép emlékké vált mindenik
kedvesem szeretetétől
amit az örökifjú lelkem csodál.

GYURICS JÓZSEF**ÉLET A HALÁL UTÁN**

Akik megmaradtak, mindig csak temetnek,
kézzel csuknak kaput üveges szemekre.
Akik tovább élnek, bár számuk tán kevés,
kiválasztott lélek köztük minden egyén.

Ki tudja, mi a jobb, élni vagy meghalni?
Bevallani rosszat vagy jót is tagadni?
Ki tudja, mi a jobb, új életet lelteni?
Egy új szerelemben újra megszületni?

Nem jött még el, talán nincs is közöttünk!
Nincs erőnk hozzá, de férfivá születtünk.
S ha megkérdeznék téged Kháron csónakjában,
van pénzed, hogy átjuss most a másvilágra?

Nézel csak bután. Az életben sem voltam
olyan gazdag, most miért állnék jobban?
Nincs pénzem! Sajnos nem tudok fizetni,
tessék az életbe engem visszavezetni!

Szekér Gizi alkotása

KÓSA MÁRTA**MÁRCIUS VOLT**

Március volt
még havazott
utunkat befedte puha
dermesztő párna
hajnalban ébredtem
színes madarak
éhes
éles
szaggatott
füttyszavára

magot kerestek
mindent elfedő fehérben

tengelicek álltak
vad
szél ostromot

rigók repdestek
talpig feketében

hó
alatt
feszült nárciszok
várták a napot
széthulló szirmú ibolyák
megtörten
reméltek
serkentő holnapot

március volt még kedves
számoltam
órát
és
napot
ünnepeden
néma szívedtől
karnyújtásnyira vagyok.

SZABÓ AIDA (Jampa drolma)

MÁRCIUSI MESE

Nyílt a föld,
Hadész bukkant elő
a tátongó üregből,

s ragadta magával
sötét birodalmába
kincsét, Perszephonét,
a félholtra ijedtet.

Zord volt a rabló,
a Másvilág ura,
de végül a rab
szerelembe esett,
s lett a fura
„Láthatatlan” az ura.

Közben Démétér, az anya
félőrülten, észvesztve
járta az erdőket, réteket,
kereste sírva-jajongva
az eltűnt gyermeket.

Kergette keserű fájdalma,
gyászba borította bánata
a földeket:

mag nem termett,
selymes fű sem fakadt,
állatra, emberre éhínség,
nyomor szakadt.

Látva ezt
lágylt el Zeus, és
paranccsal osztotta szét
anyának, férjnek
az évet;

ezért kergetik
váltva egymást:
– a mese szerint –
tél és nyár,
sötétség, világosság...

és rög alatt újra búvik a mag,
éled az élet, nyílik a lélek,
március fényében fürdik a rét,
földillatot hoz a szél,
és szárba szökken a természet.

TARNÓCZINÉ BARABÁS IRÉN

SZIGLIGETI TÉLI SÉTA

Reggel a nap száz sugara
csillant színes gyöngyöt,
s leoldja a fák aljáról
a fehér hótömböt.

Zizzen a hó, susog a nád,
hosszú árnyék lépdel velem,
laposan kúszik előttem,
amint lábaim emelem.

Közel a tó, roppan a jég,
zúzmarás a bokor ága,
fehér táncot jár a fenyő,
zimankós szél fújja, rázza.

Sárgás fényű napfelkelte
ráterül a jeges tájra,
el is csúszik parttól partig.
Szép a téli tó világa.

MÓCZÁR CSABA

ELFOGYOTT DOLGOK

Elfogytak már a keszkenők
és az érveim.
Nem használnak a serkentők!
És az éveim,
Visszagondolva, rettentők!
Hamis képeim
persze voltak. Percek, szeretők, kedves szépeim.
Hízalgők, magukat kellettők!
A tévhiteim.
Eleven „nagylelkű”, tetszetős, önző részeim.

Elfogytak már a keszkenők
és az éveim.
Hízalgők, magukat kellettő kedves szépeim.
Eleven, "nagylelkű", tetszetős, önző részeim.
Visszagondolva rettentők.
És az érveim:
persze voltak. Percek, szeretők, hamis képeim.
Nem használnak a serkentők.
A tévhiteim:
Büszke elázott zsebkendők!

GRÓF MÁRIA**FOHÁSZ**

Drága Istenem, édes jó Atyám!
Arra kérlek, gyógyítsd meg az én anyám.
Segíts orvosának megtalálni,
betegségének orvossága mi?

Vagy nem gyógyszer az, ami segíthet?
Hát küldd el szívemből a meleget.

Te tudod, Atyám, élte tavaszán
Büszke, dacos, makacs volt ez a lány.
S gondot okozott jó anyjának,
Most szemrehányást tesz önmagának.

Fáj, hogy egykor bánatot okoztam,
De érte már bőven meglakoltam.
Ifjan mindig felnőtt akartam lenni,
Most segíts soká gyermeknek maradni.

ŐRI ESZTER**SZERELEM**

Sétálnak, kulcsoló kezekkel,
figyelnek rajongó szemekkel.
Gügyögnek egymásnak, a szerelem
olyan, mint tíz hónap betegen.
Úgysem veszik észre egyhamar,
hogy mindenkit rettentően zavar,
mikor beszélnél hozzájuk, de ők
egymással flörtölnek, s a nők
lábai a férfiakét érintik puhán,
te meg állj csak ott sután.
Minek mondanál nekik bármit is,
ha ezeknek a kiszáradt pázsit is
zöldellő gyepnek tetszik onnan...
bár én is állhatnék ott, ahonnan
ők bámulnak bele a világba,
s nem látják az életet hiába-
-valónak.

Csak jónak.

Óvom magam tőle: elhülyít!
De az egyedüllét sem üdít.
Irigykedve bámulom őket,
a férfiakat és a nőket,
akiknek gyerekjáték most a lét,
s semminek tűnik az összes tét.
Felszabadultan nevetnek mindenben,
Nézz csak oda...Istenem...
Látod, ahogy kitéremkedik a lélek?
Csak a szerelmesek élnek!

KISSNÉ MATKÓ GABRIELLA**CSAK EMBER VAGYOK
(Bordás Iván emlékére)**

Hol születünk,
Ott meghalunk.
Hol élünk,
Ott halhatatlanok vagyunk.
Az élet örök,
Bár a sír, mely
magába fogad,
örök kétely
a bizonyosság előtt.

Csak ember vagyok,
Tanulni születtem,
S néha nem akarok,
futok szüntelen
sorsom elől,
Majd visszanézek,
És síromon a betű mást jelöl,
Nem engem.
Méltónak lenni
szinte lehetetlen,
Örök tánc,
Körforgás az időben,
De nem adom fel,
Velem van a végtelen.

Kurdi István: Illusztráció a Rák könyvecskéhez

Az önteltség átka

Városunkban minden évben megrendezik a szavalóversenyt.

Ez az egyik olyan esemény, amin nekem részt kell vennem, mert ez az én pályám. Hogy miért? Mert a szavalóversenyre készülő emberek általában izgulnak. Persze a semmiért török magukat a kis bénák, hiszen ott vagyok ÉN! A nyertes. De van pár dolog, amit el kell viselni előtte.

Például amikor véglegesen eldöntöm, hogy mivel is indulok a versenyen, anyám rögtön nyaggat, hogy: „Tanuld a szöveget, tanuld a szöveget!”

Anyák! Rajtuk már sehogy sem lehet segíteni, sosem hagynak békén. Még akkor se, ha nincs leckénk! „Sose lehet tudni, hogy mikor lesz röpi, nézz át mindent! Nem lesz doga? Azért tanulj!” Mindegy! Nem kell velük foglalkozni!

A szöveg megtanulása után jön a hangsúlyozás. Ilyenkor már a tanár is nyaggat: „Gyere, meghallgatlak, és akkor holnap nem kell megint!” Na persze! Másnap úgy is ugyanezt mondja. Ismét szívás.

Elérkezett a verseny napja. Az idegek pattanásig feszülnek a teremben, de én nem félek. Amatőrök! Nekem elhíhetitek! Reménykednek, hogy majd nyernek! De mindenki tudja, hogy én vagyok a szavalóversenyek királya! Akarom mondani: királynője!

Na, mindjárt én következem. Kezdek izgulni, nem is értem, hogy miért, hiszen én vagyok a legjobb. Szorongatom Picurt, a kabalámat, tőle remélve egy kis megnyugvást. (Még a nagyoknak is lehetnek gyengéik.)

Én jövök! Elöttem mind az összes gyerek gyenge volt. Főleg Kata! Pfüú! Született vesztes!

Fölmegyek a színpadra, nézek a zsűrire, a közönségre. „Ne aggódj, lemosol mindenkit!” - nyugtatgatom magam. És akkor elkezdem...

Szabó László vagyis Lőrinc: Új szemüveg. (Ennyi még belefér.) Aztán belelendülök. Hangsúlyozás, arcjáték, minden, ami kell. A végére értem. Néhol nem pont úgy mondtam, ahogy kellett volna, de jó volt! (Legalábbis szerintem!) Közben volt egy kis tévesztés – például egy sort kétszer is elmondtam –, de nem zavartattam magam, nem álltam meg. Egy profi ilyeneken már játszva átlép, és különben is, úgysem ismerik a művet.

Miután az utolsó gyerek is elmondta a versét, a bírák elmentek tanácskozni, ki legyen a verseny győztese.

Egy fél óra múltán visszajöttek. Na végre, eredményhirdetés!

Mindenki idegesen fészkelődik a helyén, csak én megyek kissé fölényes mosollyal a helyemre, mert úgy is tudom az eredményt!

A zsűri elnöke először azokat sorolja fel, akiknek nem sikerült a verseny.

Engem szólítanak. Először azt hittem, rosszul hallok, de megismétlik a nevemet. Ilyen nincs, ez csalás, ez bunda! Nem lehet enyém az első „Köszönjük a részvételt” lap! Ezek összekeverték a lapot! Én a nyertesek között vagyok! Hát nem látják, hogy ki vagyok én? Én vagyok, aki évek óta megnyeri a versenyt!

A megdöbbenést és a hitetlenkedést felváltja a méltóság. Kimegyek, és mosolyogva átveszem az emléklapot.

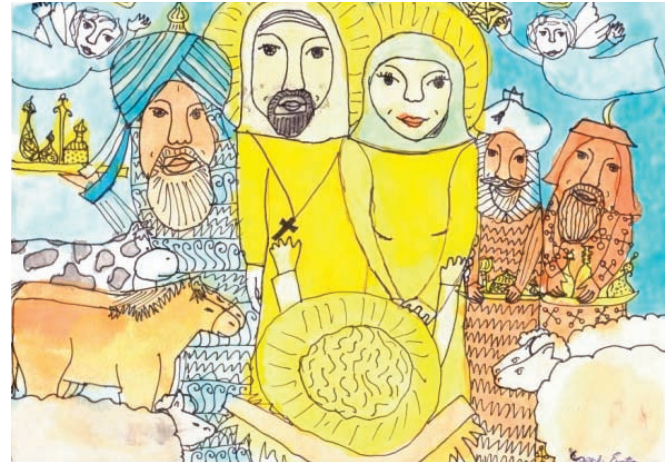
A versenyt Kata nyerte. Nagyon boldog volt, azt hitte, ennyire jó volt, pedig ha tudná, hogy csak hagytam nyerni.

Hiába, nekem is van szívem!

Fodor Enikő

7. osztály

**Arany János Általános Iskola és Gimnázium
Százhalombatta**

Csenki Eszter

6. b osztály

Érdligeti Általános Iskola

Keresem...

Keresem a feketét a fehérben,
A jövőmet az életemben.
Kérdések, mik válasz előtt állnak,
Válaszokat, sajna, még nem találnak.

Keresem a lángot a tűzben,
De még nem találtam meg életemben.
Kérdéseimre választ nem kapok,
Amire jó tudni, hogy válaszolhatok.

Keresem a lépést a táncban,
A padlón és a színházban.
Ha tudom, már biztosan lépek,
Hogy az álmaimig maradandót alkothassak néktek.

Keresem a hangot a zenében,
A szívdobbanást a testemben.
Hallgass a szívedre, mert ha ezt teszed,
Minden álmod valóra válhat, ezt elhíheted.

Keresem azt, amit még nem találok,
Reménykedve abban, hogy egyszer megtalálok.
És ha megtalálom, megőrzöm, de nagyon,
Hogy nálam maradhasson e nagy vagyom.

Kelemen Fruzsina

8. d osztály

**Bolyai János Általános Iskola
Érd**

TAVASZI HAIKUK

Tél fagya olvad.
Rög alatt élet ébred.
Újjászületés.

Virág szirmot bont.
Dermedt bogárszárny rezdül.
Tavaszbredés.

Szirmon pillangó.
Szárnyán szerelemittas
napsugár táncol.

kk

Tavaszdíványban
pajkos szellő percegett,
vítükröt borzolt.

Rózsaszirmokon
égből hulló csillagok –
nézd, hómandala!

Vítükrén füzek,
buján omló hajukban
ringó virágok.

sza

Korai tavasz
idén tán nem is volt tél
jön a kikelet.

Régi tavaszom
felsugárzik a múltból
talán már nem fáj.

Tavaszdívány van újra
Örülök a melegnek
ameddig lehet.

té

Májusi akácok
meleg illata ölel,
ragyog a kék ég.

Sárgán libbenő
bimbózó ezer nárcisz.
Csalóka álom.

Szétváló felhők,
párás, szürke akvarell.
Fény nyila reppen.

tbi

Nagy hópelyheket
kerget a Nap és a szél.
Menekül a tél.

Február fehér,
jéghideg könnycseppjeit
március törli.

Leveti jeges
köntösét a téli tó.
Napsugárban fürdik.

pa

Szerető fű közt
szirmot bont egy kis virág.
Kelleti magát.

Kivirult lányok
haját borzolja a szél.
Édes Március!

Simogat a szél.
Lányok szoknyája libben.
Tavaszi zsongás.

mj

Virágzó réten
hópehely hullt fejemre,
különös tavasz.

Napsugár simogat
haldokló jégvirágot,
s nyílik hóvirág.

Súlyos vétkeim
pehelykönnyűvé törí
a megbocsátás.

hl

Csalóka tavasz!
Kinyitom ablakomat,
még hideg a nap.

Tavaszdíványba hajlott
a tél. Észrevétlenül,
mint anyám háta.

Nyitott ablakok!
Tavaszi szél zöldell a
zsalugáterén.

mcs

PERGER ANTAL

A JEGYZŐ

A Liberátor éles jobbfordulóval igyekezett megszabadulni az üldöző Messerschmittől. A bombázó hátsó géppuska állásaiból úgy záporoztak a nyomjelző lövedékek, mint a jégeső. A vadászgépnek hamarosan elege lett a légi harcból. Szárnyát megdöntve élesen elkanyarodott a bombázó géppuskái elől. A Liberátor személyzete fölsőhajthatott. A hatalmas gép szinte sűrölte a földet, de minden baj nélkül átjutott a magyar légvédelmen. A repülőgép tisztjei és lövészei levették az oxigénmaszkokat: a bevetést túléltek, Olaszországig már nyugalmas repülés várt rájuk. Alattuk gyorsan suhantak el a Kiskunság tájai. Szántóföldek, facsoportok, tanyák tűntek el szédítő gyorsasággal a pilóták elől.

A bombázótiszt jelezte a pilótának, hogy két bomba maradt a kamrában. Mivel a gépek bombákat nem vittek vissza a bázisra, meg kellett tőlük szabadulni. A pilóta kissé megemelte a gépet, mire a bombázótiszt célzás nélkül kioldotta a bombákat. A tanyán élők fölfigyeltek a repülőgépmotorok zúgására. Már éppen indulni akartak, hogy megnézzék a gépet, amikor éles sivítő hangot hallottak. A két bomba hatalmas dörrenéssel csapódott a tanya udvarára, romba döntve az épületet.

Néhány nap múlva a Liberátor újabb Budapest elleni bevetésen vett részt. A bombákat már ledobták, amikor a Nap irányából lecsapott a magyar romboló. Pilótája mit sem törődve a bombázó felől fenyegető veszéllyel egyenesen repült felé. A Messerschmitt gépfegyvereiből lövedékek tucatjai záporoztak a bombázóra. A Liberátor oldalából fémszilánkok röpködtek, egyik jobb oldali motorja darabokra hullott. A bombázó süllyedni kezdett. A szétlőtt motorból sűrű, fekete füst tört elő.

– Kényszerleszállásra fölkészülni! –kiáltott a pilóta a mikrofonba. Tíz ijedt amerikai repülő várta a végkifejletet. A gép fokozatosan veszített a magasságából. A pilóta keményen fogta a kormányt, a repülőgépet azonban egyre kevésbé lehetett irányítani. Már alig kétszáz méteres magasságban jártak, amikor a pilóta meglátta a Duna fölötti széles mezőt. A Liberátor minden eresztekében recsegve engedelmeskedett az utolsó kormánymozdulatnak. A gép hassal ért földet, majd több száz métert csúszott, mielőtt megállt a mezőn. A roncsból egymás után másztak ki a repülősök. Egyikük sem sérült meg súlyosan, mégis szinte kábán álltak gépük roncsainál. Nem tanúsítottak ellenállást, amikor néhány magyar katonával egy terepjáró állt meg mellettük. Az amerikaiak némán túrték, ahogy a katonák átkutatták őket.

– Bevisszük őket a kastélyba, a grófék nevelőnöje beszél angolul – mondta a járőrparancsnok.

A falu lakói csodálkozva nézték, ahogy néhány honvéd szuronyos puskával a kastélyba kísérte a tíz amerikai repülőst. A kastély kapujában már ott állt a nevelőnő és a

jegyző. Hirtelen egy honvéd lépett oda.

– Kérdezze meg tőlük, hogy ki a bombázótiszt!

Az amerikaiak értetlenül figyelték a jelenetet. A nevelőnő meg sem tudott szólalni a meglepetéstől.

– Pár napja az egész családom meghalt egy tanyán amerikai bombák miatt. Ki közülük a bombázótiszt?

A nevelőnőnek nem volt ideje föltenni a kérdést. Az egyik amerikai főhadnagynak sárga por volt a kezén. A honvéd pofonja váratlanul érte az amerikaiat. Megtántorodott, s miközben az arcához kapott, egy kis füzet esett ki pilótadzsekije zsebéből. A kihallgatást követően az amerikaiakat Budapestre vitték, csak a kis füzet jelezte, hogy a kastélyban jártak. A jegyző lehajolt érte, leporolta és a zsebébe tette.

Másfél évvel később amerikai és magyar hatóságok vizsgálatot indítottak az ügyben. A járási rendőrkapitányság a község elöljáróságától az iránt érdeklődött, hogy zuhant-e le a település határában amerikai repülőgép, és hogy honvédközegek kegyetlenkedtek-e amerikai pilótákkal? A jegyző írta meg a válaszlevelet. A község területén amerikai gép nem zuhant le, s amerikai pilótákkal szembeni kegyetlenkedésről sem tud senki. A jegyző aláírta, majd borítékba tette a jelentést. Ezt követően íróasztala fiókjából elővette a kis füzetet, amelyre angol nyelven ezt nyomtatták: Genfi konvenciók.

HABOS LÁSZLÓ

ÁLMOS HAJNALON

Hajnali sikoly
s az ég hópelyhekből fon
halotti leplet.

Későn ébredtem. Órámra pillantottam, s morcosan néztem álmos tükörképem. Kapkodnom kellett volna, de elidőztem a fürdőszobában. Szép volt az álmom, s egy-egy képe vissza-visszatért még akkor is, amikor már a szálingózó hópelyhektől nedves utcakövön lépdeltem. A közeli buszmegálló megszokott képét elrejtette a sűrű köd. Megálltam a járdaszélen. A jelzőlámpa sárgán villogott, s az ott várakozó idős hölgy mellém lépett arra várva, hogy elinduljak, és ő közvetlenül mögöttem igyekezhessen át a zebrán. Elindultunk, s hirtelen az úttest másik oldalán egy elhaló sikoly és erős puffanás hangja hallatszott. Röviddel később pedig a „jaj, istenem” és a „hívjanak mentőt” felkiáltások. Nem tudtunk tovább haladni, elállta utunkat egy szürke autó. A gépkocsi előtt egy középkorú hölgy feküdt az utcakövön mozdulatlanul. Kisvártatva bábáskodók csoportja vett körül. A felerősödő zivaj közben egyre nagyobb pelyhekben hullott hó. Az autóbusz beragadt a várakozó járművek hosszú sorába. Mintha megállt volna az idő körülöttem, s amikor a szirénázó mentőautó odaért, az élettelen testet már belepte a hó.

VIDÁK RÉKA

A NAP ÉS A HOLD

Tavaly nyáron Vele sétáltam a holdvilágos szántóföld mellett. A talpunk alatt recsegő száraz kőrokon kívül semmit nem lehetett hallani. Egyszer csak felpillantott az eget borító csillagtengerre, és elmondott nekem egy mesét a Holdról és a Napról.

A Hold büszkén világított a csillag pettyezte égen. Egy apró vörösbecy ült egy vén fenyőfa tetején. Későig csivitel úgy egymagában. A Holdnak tetszett a dal, nem zavarta hát a madárkát. Tovább nézegette a szuszogó várost. Belesett minden ablakon, megcsiklandozta a tűzhely mellett alvó cica orrát, megsimogatta az ablakban ülő muskátli szirmait. Aztán szép lassan lejárt az ideje, és eltűnt az égről. A vörösbecy új dalba kezdett, mikor az ég kivilágosodott, és felkelt a Nap. Megdicsérte a frizuráját, gyönyörű új ruháscskáját, és egész nap énekelt neki. A Nap aztán egyszer megkérdezte:

-- Drága madárka, mondd el nekem, mi történik itt, amíg én alszom?

A vörösbecy énekelt neki az éjszakáról. Dalolt a nyugalomról, a langyos szellőről, a csendről, a csillagokról és a Holdról.

- Hold? Ki lehet ő? – kérdezte kíváncsian a Nap.

- A Hold a legelőkelőbb úr az égen – felelte a vörösbecy.

- Ő vigyáz mindenki álmára.

- A Hold...- susogta a Nap. – Énekelj róla!

A madárka eleget tett a Nap kérésének, és dalolt a Holdról. Az arcáról, a szeméről. Énekelt fekete palástjáról, mély, kellemes hangjáról, míg a Nap ideje le nem járt, és el nem tűnt a horizont peremén.

A Hold aznap éjjel megszólította a madárkát.

- Miért nem alszol, barátom?

- Mert énekelek – felelte egyszerűen a vörösbecy.

- Nohát, értem én, de énekelni nem nappal szokás? – kíváncsiskodott tovább a Hold.

- Dalolok én a Napnak is – mosolyogta kedvesen a madárka.

- A Napnak? Ki a csuda az a Nap? – vonta össze a szemöldökét a Hold.

- Ő az úrnő az égen, miután te elmész.

- Úrnő? – kérdezte kíváncsian a Hold. - Énekelnél nekem róla? Nagyon szeretném megismerni.

A vörösbecy énekelt neki a nappalról, a pezsgő várossal, a Napról és melegítő sugarairól. A fénynyalábokban úszó porszemekről.

A Hold és a Nap ezentúl mindig egymásról hallgatták a madárka énekét. A Hold egyik éjjel megkérte a vörösbecy, hogy hadd üzenjen vele a Napnak. A madárka készségesen vállalta, hogy átadja a Hold üzenetét a Napnak. Eljött a reggel. A Nap szikrázva tündökölt az égen, mert a Hold azt üzenté, látni szeretné. A Nap sugárzott, fészülködött és készülődött. A Hold kitisztította fekete

palástját.

Elérkezett az idő, mikor a Hold és a Nap először találkoztak. Lassan, kíváncsian pillantottak egymásra, ahogy felsétáltak az égbolt csúcsára. A vörösbecy elbűvölte a Nap és a Hold, az arany és az ezüst találkozása, szerelmes csókjaik és szikrázó érzéseik.

Eközben a Földön száradni kezdtek a fák levelei, a virágok elgyengülve kókadtak le a talajra. Az állatok nem találtak eleséget, és nem volt, ki cirógassa a muskátli szirmait éjszaka. A rend felborult. A Holdnak és a Napnak el kellett válniuk egymástól.

Nap szíve majd megszakadt, hogy a kedvese otthagyta őt. Könnyei napokig csak patakzottak a világra.

A Hold is halványabban világított. Nem maradt nekik más, csak a vörösbecy éneke. Minden hajnalban otthagyta legfényesebb csillagát az égen, hogy a Nap tudja, a Hold egész éjjel rá gondolt. A Nap pedig mindig, mielőtt eltűnt az égről, bíborra és rózsaszínre festette az eget, hogy a Hold érezze, mennyire szereti őt.

A madár enyhíteni szeretett volna szenvedéseiken, ezért titkos találkát szervezett a Napnak és a Holdnak. Ezért kivételes alkalmakkor még mindig látni őket, ahogy ketten uralják az égboltot. Távolról gyönyörködnek egymásban, egészen addig, míg az idejük le nem jár.

Szekér Gizi alkotása

PILVAKER

Zavar a hangoskodás? **Európa csendes.**

Újra csendességre vágysz? Ez érthető, ez rendes.

de csendesek leszünk hamar, a propaganda ápol, a képmutatás eltakar.

Lop a banda, de ezen csodálkozni hiába,

mikor kommunizmusból vedlünk át demokráciába.

Ez a rendszer most még ugyanaz, a mutyizás még nem tűnt el,

Ez ugyanaz az előadás – változtatott kosztümmel.

Magyar bábállami színház, színpadon egy kannibáb.

Egy bábfasisztával bebáboznak két bábzsídót meg egy bábcigányt.

(tomeges ongyilkossági rekordkiserlet)

A magyar kezében cseng a kard

Azoknak a magyar állampolgároknak az átlagéletkora, akik már demokráciában születtek:

12 év. **Ez légyen, ami lelket ad.**

Inkább lennél külföldön idegen? Egy kiskamasz sorsa múlik a ki nem mondott igenen.

Rágódsz rajta, mert a sok korlátolt droid, ha okot lát, korlátlan kokárdát okád rád,

nem biztos, hogy tudok hatni rád, magadtól dobd le a trikolór főbiád!

Tudod, a magyar nem egyenlő: náci! Ez a Te hazád, nem meghátrálni!

Mikor a liberalizmusod csak picsogás meg kirekesztő vélemény,

ugye nem csak az én arcom az, ami **ég a sötétség éjjelén?**

Hogyan vehetnék el tőled a szólás szabadságát,

mikor olyan szavakat használsz, amiket a szádba valaki más rág?

De politikailag korrekt vagy, és ez a lényeg,

egy politikus korrektségét sugározza lényed,

pedig ha egy cigány melléd áll: te jobban szorítod a táskád.

Most rójam fel neked ezt a kis képmutatáskát?

Nem az a baj, hogy szorítod, hanem az, hogy tagadod!

Remélem, megélem, hogy önmagadat meghaladod!

Hát nem döbbenetes, hogy **elenyészett a világ?**

Hogy a saját emberséged mennyire nem tud hatni rád?

Az idő pont eljött, te meg pont lekésted.

A tükörképed üzeni, hogy mondj valami epését.

Tekints reánk, tekints szabadság, itten hordozák véres zászlóidat,

és a szabadság azt kérdezné: hova viszik? Mosodába, hm? Igaz?

Elnyelne a föld, és mardosna a szégyen, hogy nem, Szabadság, sajnos nem egészen.

Az nem lehet, hogy annyi szív hiába onta vért?

De. Lehet. Hát akkor fogyasszatok, barátaim, fogyasszatok! Jó ebédhez szól a nóta!

Globalista legyek vagy lokálpatrióta?

Bocs, ez nem az én testem? Neharaguggyá má' meg, ez nem az én vérem?

Csecsemőkorú demokráciánk, **ismerd meg most a népedet,**

te talán anyatejre vágysz, de mi egymás vérét kínáljuk neked.

Vérszívót nevelünk **e hűtlen korban, mi utolsó,** talán legnagyobb hibánk,

re-evolúció, lehetsz csótány vagy skorpió, majom sajnos még nem, de lehetsz már homár.

De hát egy jóléti társadalomban talpon maradni, akárcsak szívedet a csendhez szoktatni: nem

oly nehéz. A GDP-től nem is függ, hogy mennyi bánat meg öröm érhet,

vigasztalást nyújt szerinted egy zombinak az örök élet?

Ha telik havi kétszáz, akkor lesz eszméd? Nem lájkolod a hazádat? Csak press escape!

SzínészBob
(slammer, Budapest)

Sen. dr. Lehoczky Győző

In memoriam Nagymarosi gesztenyés – tényérnyi méretű vékony verseskötet egy rákgyógyító orvos és kutató emlékezetére. Az első két latin szó értelmében posztumusz jelentették meg a rokonai és barátai.

Bemutatója 2014. január 14-én az érdi Irodalomkedvelők klubjának rendezésével nagy élményt adott, és erősítette hitemet, hogy a 21. században is élhetnek még emberbarát, természetkedvelő, teljes mértékben munkájuknak élő személyiségek, akik emberi magatartásukkal és hivatásuknak szentelt életükkel példaképek lehetnek a ma emberei számára. Írásom nem tudósítás az eseményről, mindössze élményeim egy részét igyekszem továbbadni. Köszönöm a megjelent hozzátartozóknak és barátoknak, hogy nem hagyták feledésbe merülni se gyógyító munkáját, se verseit. Nagymaroson a történelmi tájon, természeti jelenségekkel megfogalmazva is megmutatják Őt, az Embert. Magyarorságot az Ember, a Család és a Haza hármasságával, hivatástudatát pedig történelmünkben erőre merítve a jövőbe vetett hitével fogalmazza meg. Megragadóak költői képei, különösen az ősi szelídgesztenyefa fűrészelt korongján az évgyűrűk vallatása a múltól, jelenről és jövőnkéről tetszett.

Nem tudtam letenni ezt a könyvet, végig kellett olvasnom. Rövid életrajza szerint a hatgyermekes nagypolgári család legkisebb fia 100. születésnapja előtt hét héttel hunyt el 2003. november 22-én. Az Orvosi Hetilap 1991. május 12-i, a 132. évfolyam 19. számában közli, hogy az 1936 óta rendszeresen rádiummal dolgozó, kétszeres sugárterhelést elszenvedő 87 éves orvos testileg és szellemileg egészséges, szervezetében nincs sugársérülésre utaló elváltozás. Hozzátartozói és barátai elmondták a könyvbemutatón, hogy humánusan kezelte betegeit, nemcsak a testi, de a lelki orvoslást is alkalmazta Hippokrateszi esküje szerint. A beteggel személyes kapcsolat és kölcsönös bizalom megteremtése a mai orvoslásban, sajnos, nem általános. Nyolc szakterülete közül az első három szülészeti, nőgyógyászati és sebészeti. Rákgyógyításának gyakorlatáról és kutatási eredményeiről előadásokat tartott.

Egyik „pihenőnapomon” olvastam a verseit, kétszer megállva és elgondolkodva arról, ami „megfogott”. Először a varázslatos történelmi táj, szemben a Duna és Visegrád, fölötte a Fellegvár. Nemrég kirándultunk Verőcemarosról a hegygerincen Nagymarosig, és lefele menet a címlapfotó szerinti kép tárult elénk. Óriási élmény volt.

A kötet versei időrendi sorrendben követik egymást: a Vihar után (1958) a második világháború pusztítását, előtte pedig a történelmi korok okozta sebeket panaszolja a várrom és a puszták kő: „mintha a hegyen zord halál járna...” A Duna hőmpölyög változatlanul, csak a némaság beszél, az idő megy tovább.

A Nagymarosi emlékezések 1940-re (1974) című visszatekintés az életére: fiatal orvosként kirándulva szeretett bele ebbe a tájba, a nyári napfény, a lány dunai szellő, az ősi vár, a nyugalmat sugárzó természet érintette meg testét és lelkét. Orvosi hitvallása szerint a rákgyógyításra szánta életét, egy házat álmodott ide a szenvedés megállítására. Bízott a rákgyógyítás sikerében: „Megvettem egy házat, bérceket és a völgyet, / Ősi gesztenyével az egyik hegygerincet...” A „világégés” azonban mindent lerombolt, a „könyörtelen idők...” minden tervet és álmot elsöpörtek. Egy másikban fiára büszke, aki új házat alkotott ide, és öregén innen csodálhatja a „leírhatatlan szép tájat...”

(Ma, 1979). Az Öreg gesztenyefa (1982) címűben az ősi fával beszélget a történelmet idézve, végigvonul a magyarság történelmén: ír Nagy Lajosról és Mátyás koráról, Rákóczi és Kossuth seregeiről, a dicsőségről és a pompáról, de a halál orgiájáról, a pusztulásról is.

Versei könnyen érthetők, tele költői képpel és mondánivalóval. Kiemelem még Epilógus (1985) című művét: a táj, az őszi napfény, az ősi avar, a hullott lomb képeivel érzékelteti a természet örök körforgását, melyben a múlt üzen.

A további hét négysoros versszakot azért idézem, mert kifejezi, amit át kell adnunk fiainknak és unokáinknak: „Vagy ha a kis erdőt / A fiaddal járod, / Meséj neki arról, / Hogy vannak nagy álmok... // És hogy az életnek / Nincsen soha vége... / Ősből megy utódba / A magyarok vére... // Ki a múltat nézi, / Az a jövőt látja, / Szomorú gondok közt / Nem marad magára! // De akaratot, erőt / Csak magától várjon, / Útján biztos céllal / Egyenesen járjon... // Ha az életcélját / El akarja érni, / Nem szabad csak saját / Céljával beérni... // S lesz az életének / Legszebb ékessége, / Hogy bölcsességet oltott / Gyermeke szívébe... // Adni kell másnak is, / Múltnak és jövőnek, / Hogy hasznosat tegyen / Az örök időknek...”

És további négysorosokkal folytatja tapasztalatait és életbölcsességét. Így adja át tanácsait az utókornak.

Ennek a versnek méltó helye lenne a középiskolai tantervben, mint sok más magyarságtudatra és hazafiságra nevelő irodalmi műnek. Gondolattal alkotott személyes ügyem az Igaz Ember Klub elméleti alapítása négy évvel ezelőtt magamnak és magamban. A közel harmincas létszám legújabb tagja Sen. dr. Lehoczky Győző, aki hivatásként végzett gyógyítással eltöltött életében még irodalmi munkát is hagyott az utókorra. A történelmünk viharában (második világháború, 1956-os helytállása) igaz emberként küzdött. Aki megismeri őt, példaképpül választhatja.

Legyen áldott az emléke!

Kimmel István
ny. kormánybiztos

GYORSÍRÁS ÉS SZERELEM

A Magyar Nemzet 1950. február 16-i számában rövid hír jelent meg: váratlanul elhunyt Vékes Ödönné Korzáti Erzsébet.

Emlékét Szabó Lőrinc „Huszonhatodik év” című 120 versből álló szonettciklusa őrzi – és még egy pepita fedelű füzet, amely a folytatást tartalmazza; letisztázva szonettformában, de gyorsírással. Ezt a füzetet szeretnénk megtalálni, ha egyáltalán megvan még valahol.

De mi is történt valójában, hogyan tartozik össze a gyorsírás és a szerelem?

Szabó Lőrinc költő és műfordító a Gabelsberger – Markovits-féle gyorsírást alkalmazta már diákkorában is (pl. Babits egyetemi előadásait ezzel a rendszerrel jegyeztelte).

Később újságírói, illetve költői, műfordítói munkái gyorsírással készültek, aztán tette át gépirásba. Minden gyakorlott gyorsíró egyéni rövidítéseket is alkalmaz, hiszen saját magának készíti, ő maga szándékozik majd legépelni a leírtakat.

Gyorsírással írni ezért egyfajta védettséget is jelent, nem mindenki tudja azt elolvasni. Ezt a rendszert egyébként 1924-ig tanították Magyarországon, utána a Radnai-féle egységes magyar gyorsírás váltotta fel. A mai gyorsírók tehát már nem tudják elolvasni (kutatási céllal azért el-sajátítható – nem kis fáradsággal).

Szabó Lőrinc 1924-ben már boldog férj és családapa, amikor önmagát is meglepve „hirtelen” beleszeret felesége legjobb barátnőjébe. Ez azért is volt meglepő mindenki számára, mert előtte is ismerte, sőt saját bevallása szerint nem is tetszett a sovány, túlfinomult, törékeny nő: Vékesné Korzáti Erzsébet, aki már férjes asszony, és van

egy kisfia is. A költő próbálta észérvekkel elnyomni ezt az érzést, hiszen szerette a feleségét. Erzsike, ahogy a környezete hívta, sokáig ellenállt a költő közeledésének, került a találkozásokot is. Végül némi bujkálás után kiderült a kapcsolatuk. A feleség, Mikes Klára öngyilkossági kísérletei, szakítás, bocsánatkérés, újrakezdés nehezítette mindhármuk életét, végül a világháború éveit alatt sokáig nem is tudták egymásról, hogy életben vannak-e egyáltalán.

Közben az életgyötrelmek létrehozták a vers-igazgyöngyöket – gyorsírásban. Tartott mindez 25 évig. Ekkor Erzsike meghozta a végső döntést: altatót vett be, és megnyitotta a gázcsapot...

Szabó Lőrinc többszáz versben akarta kifejezni bánatát, végül 120 szonettből álló ciklus jelent meg „Huszonhatodik év” címmel: a 26. év, amikor már nincs Erzsike. A többi vers, a szonettciklus folytatása, a pepita fedelű füzetben volt gépelésre várva, amikor a költő halála előtt egy hónappal Schelken Pálma (újságíró, riporter) interjút készített vele. Szabó Lőrinc megmutatta a füzetet, és próbára tette Schelken Pálma tudását, hogy el tudja-e vasni a gyorsírást szöveget, amikor belépett a feleség a kávéval.

A beszélgetést abba kellett hagyni, a füzet a fiókba került. A költő halála után Pálma nem akart kegyeletsértő lenni, hogy elkérje az özvegytől a füzetet. A hagyaték Szabó Lőrinc bátyjához került Miskolcra, aki szintén hamarosan elhunyt. A füzetet azóta sem találják a kutatók. A mindent elsöprő szerelem fájdalma ott van bezárba a sztenogramokba.

Lehet, hogy valaki a kedves Olvasók közül megtalálja...?

Major Gáborné Bániczki Julianna

Kurdi István: Illusztráció az Elfeledett háborúhoz

Szekér Gizi alkotása

BEMUTATKOZIK

KIMMEL ISTVÁN

ny. kormánytisztviselő,
minisztériumi vezető-főtanácsos
Tamási, 1950. február 28 –
Nem messze Illyés Gyula Rácegres-
pusztájától, a Regölyhöz tartozó Bogar-
ras-pusztán éltek cselédőseim. Első
generációs értelmiségiként a tamási
Béri Balogh Ádám Gimnáziumban

érettségiztem, majd 1969-ben termelészövetkezeti parasz-
gyerekként kerültem a gödöllői agráregyetemre. Elvégzése
után húsz évig a tejiparban dolgoztam vezető beosztások-
ban. Nyugdíjazásomig a Földművelésügyi Minisztériumban
a privatizációval, majd az állami vagyon kezelésével és va-
gyongazdálkodással foglalkoztam.

Negyvenöt éves koromtól kezdtem a szakmai újságírást, 21
éve vagyok a Magyar Szakújságírók Egyesületének és ma már
a MÚOSZ-nak is tagja. Három megjelent könyvem van és je-
lenleg négy befejezetlen. Publikációim a mezőgazdaság, az
élelmiszeripar és a környezetvédelem témáiban jelennek meg.
Az édes anyanyelvet, a magyart ajándékba kaptam, hogy azt
mindig gyakorolva és művelve alakítsam önmagamot és kö-
rülöttem a világot. A szavak szeretete azt jelenti nekem, hogy
szókincsem gyarapításával, a hasonló jelentésűek árnyalati és
érzelmi különbözőségét keresve tökéletesítem kifejezőkészsé-
gémet. Célom, hogy írásaim kiváltsák az olvasó érdeklő-
dését, ismeretét, felismerést és élményt adjanak.

Nemrég jelentkeztem a Magyar Írószövetség tagjainak sorába.
Ez nekem megmérettetés. Célom: szépirodalmi stílusom fej-
lesztése.

Eddig három könyvem jelent meg:

ÍRÁSOK, GONDOLATMOZAIKOK ÉS EGYEBEK Ma-
gánkiadás, 2009

VÁLOGATÁS ÓKORI BÖLCSELETEK ÉS AFORIZMÁK
KÖZÜL Magánkiadás, 2011

AZ EMBERI ÉLET ÉRTELMÉRŐL gondolatok, esszék Ma-
gánkiadás, 2012

Kiadatlan könyvem a nyugdíjazásomra írt EMLÉKEZÉSEK,
PARASZTI MÚLT ÉS EGYEBEK / Történetek, gyerekkori
élmények /

Szerkesztés alatt van AZ 1956-os FORRADALOM ÉS FÜG-
GETLENSÉGI HÁBORÚ IGAZSÁGÁRÓL című ismerte-
tőm elsősorban fiatalok számára.

Lektorálás alatt van a TAMÁSI TÖRTÉNETÉBŐL Szemel-
vények a paraszti
gazdálkodás, kézművesség, kézműipar és a helyi ipartörténet
egy részéből című összeállításom saját riportokkal és más
írásokkal.

Közel húsz év e-mailjeiből rendhagyó összeállításon is dol-
gozom, témánként csoportosítva idős gimnáziumi tanárom
életútját, bölcselkedéseit és anekdotáit.

Út- és témakereső vagyok. Történeteket írok a 20. század
háborúiról, forradalmairól, hogyan hatnak az emberi életet
alakulására.

Szívesen elemzem Érdi IRKA-klubtársaim műveit.

MAGYAR ANDRÁS

Magamról csak annyit: 51-es vagyok.
Házasságom boldog. Kislányaink nagyok.
S hogy kiegészítve teljes legyen a kép,
mint nyugdíjas élek büszke nagyapaként.
Voltam biztonságőr, pincér, ács és normás,
előadó, rikkancs és épületszobrász.
Gondok mellett fejem rímekkel van tele.
Még magam sem tudom, hogy mit kezdjek velem.
Papírokra írom. Toll, ceruza serceg.
Azt mondják, olyanok ezek, mint a versek.
Sok ember szemében diploma a mérték.
Nem álltam túl közel, hol a lángészt mérték.
Végzettségem csupán középfokú skóla.
S akárhogy is bánom, én tehetek róla.
Bár csiszolták elmém. Próbálkoztak velem.
Mégis üres maradt agyam egyik fele.
Annyit tanultam, hogy tanulhattam volna,
s tán most jóval előbb állhatnék a sorba',
s szélesebb műveltség bőven kárpótolna,
de őszintén, s csak úgy magunk között szólva
--- s mivel apám nem vert kellőképpen orra ---,
éles elmém helyett megmaradt a csorba.
Memóriám szétszórt, mint a gombaspóra.
Temérdek magolás lett így megspórolva.
Ám nem titkolhatom, bánatom a régi.
Nem lettem, s nem leszek már értelmiségi.
Kevés fohász, ima, áldás, ím, az égi.
Hangulatom most már marad világvégi.
Nem vigasztal az sem, hogy akad még bőven
ily autodidakta hasonló cipőben.
Nyugtatjuk magunkat. Oly rosszul nem állunk.
Hiszen többet felejt, ki többet tud nálunk.
Rohannak az évek. Sajnos, ez nem vitás.
S megoldja gondunkat majd a szenilitás.
Bemutatkozásuként magamról csak ennyit.
Sok betűt leírtam, s mégsem mondtam semmit.
Titkaimat tovább is fedje be lepel!
Nem jó, ha a gólya túl sokat kelepel.

BEMUTATKOZIK

KURDI ISTVÁN

„1956-ban születtem Szolnokon, tizenegy gyerekes methodista családban. Matematika-rajz szakos tanári diplomát szereztem, és vagy öt évet tanítottam is. Első grafikai munkáimhoz Zórád Ernő grafikus juttatott. Legjelentősebb megbízásaimat a Nemzeti Tankönyvkiadótól kaptam, de illusztráltam más kiadóknak is, időnként reklámgrafikai munkát végeztem, ha kellett, tördeltem, ha úgy adódott, egyszerűbb 3D-s feladatokat is elláttam. Készítettem konceptrajzokat számítógépes játékokhoz. Gyermekeim jól rajzolnak, kommunikatívak, számítógépes ismereteik magas szintűek, együtt lényegében bármilyen grafikai feladat elvégzésére alkalmasak vagyunk.”

Ezt írtam magamról a honlapomon bemutatkozás és ajánlkozás gyanánt. Sem a honlapom, sem a telefonkönyvben felvett grafikus cím nem szerzett nekem egyetlen munkát sem, csak „nonprofit” szervezetek telefonhívásait, csekkjeit. Így a munkából lassan kifogyok. Tudomásul kell vennem, hogy stílusosan kiöregedtem a szakmából, ami nem jelenti azt, hogy valaha is trendi lettem volna. Pedig mindig a megrendelő igényeinek kiszolgálására törekedtem (a megrendelő kérése szent - mondta volt Zórád Ernő bácsi - mert nála van a steksz). Semmiképpen nem művésznek, inkább mesterembernek tartottam magam mindig, illetve régebben, amikor bővebben volt munkám, képgyártó kisiparosnak. Meg is kérdeztem az IRKA Galéria kiállítás előtt, hogy beleférnek-e az én alkalmazott grafikai munkáim a koncepcióba, de mert nem volt olyan, belefértek. Mellesleg 57 évesen most először szerepeltem kiállításon. Mégsem mondhatom a közönségemet kicsinek, mert sok gyerek sok képet látta különböző tankönyvekben, bízom benne, hogy sokat át is rajzoltak, át is színezték – ha tehetném, ezekből rendeznék kiállítást.

Az én igazi alkotásom a gyerekekben van, harminc év pedagógiai munkájában és a saját gyerekeim nevelésében. Réges-régóta a Magyar Táncművészeti Főiskola kollégiumában vagyok nevelőtanár, ott is csodálatos teremtek nevelkednek, az én gyerekeim is azok voltak – ma is azok. Hatalmas családból származom, a családszeretet örökségével lettem a leggazdagabb.

Fognak a megbízásaim, ezért tervbe vettem, hogy megtanulok rajzolni és festeni, és a saját örömömre munkálkodom majd... ha ráérek.

SZEKÉR GIZI

Egyszerűen csak szeretnék mindenevő lenni a mesterségben, de addig még sok víznek kell lefolynia a Dunán.

Magamról:

vargabetűvel kerültem a fazekassághoz, mert testnevelőnek készültem. Végül az élet hozta úgy, hogy beleszerettem nagyapám mesterségébe (fazekas - kályhás), melyet azóta is szívvel-lélekkel művelek és tanítok.

A sóskúti Andreetti Károly Általános és Művészeti Iskola kerámia szakkörét vezetem.

Tanulmányaimat Magyarszombatfán kezdtem, de az ország más jelentős fazekasközpontjában dolgozó mesterektől is tanultam, és tanulok a mai napig.

Önálló és csoportos kiállításokon veszek részt, és pályázatokon is rendszeresen elindulok.

1976. A Szakma Kiváló Művelője – országos I. hely
1986. Élő Népművészet pályázat: Gránátalma Díj – arany fokozat.

MEGALAKULT A KÉK

Az íróemberekhez hasonlóan, a nem hivatásos képzőművészek is vágytak már egy inspiráló, motiváló, úgy is mondhatni: egymásnak szárnyakat adó, alkotói közösségre, ezért a Poly-Art égisze alatt, az Irodalomkedvelők klubjának jó példájára, megalakult a Képzőművészek Érdi Közössége.

Január közepén a Szepes Gyula Művelődési Központban kilenc lelkes, az ügyet támogató jövendő tag gyűlt össze, majd rövid tanácskozást követően, egyhangúlag megalakította a Képzőművészek Érdi Közösségét, röviden a KÉK-et, de már most biztosra vették, hogy sokkal többen lesznek, és máris szinte záporoztak az ötletek, tervek, hogy mi mindent szeretnének közösen megvalósítani. Szinte tapintható volt, milyen régóta érlelődik az együttműködés, az együtt alkotás gondolata azokban, akik ezt szívügyüknek érezték. Azonnal megfogalmazódtak a célok, a feladatok is, és egyik felvetés szülte a másikat, bár abban is megegyeztek, hogy az elhangzottak még biztosan kibővülnek a tagság gyarapodásával. Mindenekelőtt szeretnék megismerni egymás alkotásait, technikáját, gondolatvilágát, de ezzel együtt, természetesen mindenki megtartja a saját karakterét, alkotói stílusát, viszont mégis gazdagodna azáltal, hogy időről időre a hozzá hasonló alkotókkal eszmét cserél. Találkozásaik, beszélgetéseik, tapasztalatcseréjük során, akár észrevétlenül is tudnának pozitívan hatni egymásra, hiszen olykor egy-két jó szó, kedves gesztus is csodákra képes az érzékeny lelkekben. Ám nem csupán az elvont értékeket sorolták a jelenlévők, hanem konkrétumokról is szó esett. Például arról, hogy tavasszal szervezhetnének egy közös Duna-parti festőnapot, vagy zenére alkothatnának a Zenei Könyvtárban. Felmerült a kihelyezett műtermi látogatások ötlete, és persze, a pályázatfigyelés, amikor egy adott témát dolgozhatnak fel, mindenki a saját módszerével és stílusában, mégis egy picit egymást ösztönözve, segítve. Noha betegsége miatt nem lehetett jelen, de korábban már Majorné Bániczki Julianna, nyugdíjas rajztanár és alkotóművész is jelezte, hogy szívesen segítené a nem hivatásos művészek közösségét, ezért a jelenlévők megegyeztek abban, hogy utólagos bejegyzésével, felkérjük őt tanácsadónak, hiszen jól ismeri az alkotói folyamatot, és az eddigi tárlatmegnyitó beszédeiből kitűnt, hogy ért a kompozícióhoz, a színekhez, a téma és az üzenet összefüggéséhez. Habos László, az IRKA egyik szerkesztője pedig felvette, hogy az irodalomkedvelőknek meghirdetett, hagyományos őszi pályázati témát megkaphatnák a KÉK tagjai is, így ebből állhatna az őszi IRKA Galéria kiállítási anyaga, hiszen az alkotók jó részének eddig is kiváló volt a kapcsolata az Irodalomkedvelők klubjával. Évente négyszer két-két képzőművészt mutatnak be az IRKA folyóirat egyes számaiban, és már második alkalommal rendeztek számukra kiállítást a kultúrházban, de ezt kiegészítve lehetne még egy tavaszi tárlat is. Terveiben, elképzelésekben tehát nem volt hiány, és a paletta a tagsággal arányosan, még biztosan bővülni fog. Persze, az is elképzelhető, hogy a szkeptikusok csak legyintenek, ugyan minek kell még egy képzőművészeti csoportosulás? Nincs belőlük elég a városban?

Nos, ezt talán majd az idő fogja eldönteni! Tény azonban, hogy a nem hivatásos művészek szerveződésének története jóval régebbre nyúlik vissza Érden. Csaknem két évtizeddel ezelőtt, a bőrgyógyászként praktizáló, néhai dr. Tállai Katalin kezdeményezte az összefogást. A doktornő akkoriban a kerámia technikájával ismerkedett éppen, és rejtett tehetségét, a művészethez való különleges vonzódását fedezte fel általa, majd olyannyira magával ragadta az alkotás öröme, hogy szükségét látta egy olyan alapítvány létrehozásának, amely a nem hivatásos alkotókat hivatott összefogni, segíteni. Tállai Katalin önzetlenségére vall, hogy nem kizárólag a keramikusokra, és nem is csak képzőművészekre gondolt, hanem az irodalom és a zene területén tevékenykedő, szárnyaikat próbálgató alkotókra is, ezért kapta a csoportosulás a Poly-Art Alapítvány nevet. Mint ismert, Tállai Katalin korai halála után Somfai István – aki addig is segítette az alapítvány tevékenységét – vállalta magára a Poly-Art feladatait, és immár tizenhét éve derekasan helyt is állt ebben. A Képzőművészek Érdi Közösségének alakuló ülésén Somfai István röviden összegezte a Poly-Art eddigi tevékenységét, ami csaknem ötven pódiumestet, kilenc irodalmi antológiát, számos szerzői kiadványt és évente megrendezett képzőművészeti kiállítást, valamint korábban szervezett kerámia művésztabort jelentett, amelyek eddig is lehetőséget adtak – és adnak a jövőben is – a nem hivatásos alkotóknak, hogy maguknak és másoknak örömet szerezzenek. Hozzáfűzte: bár a kiadványok szerkesztése, a kiállítások és pódiumestek szervezése nem kevés munkával jártak, az elmúlt több mint másfél évtized alatt rengeteg értékes és baráti kapcsolattal ajándékozták meg őt, amelyek tartalmasabbá tették az életét. S hogy még tartalmasabb legyen, a KÉK vezetését is elvállalta, hiszen a szervezésben szerzett tapasztalataira, baráti kapcsolataira és nem utolsósorban rugalmasságára, tapintatosságára, no meg a humorára a képzőművészek is igényt tartanak. Kétség nem férhet hozzá, hogy a Poly-Art Alapítvány – főként Somfai tanár úrnak köszönhetően – eddig is eleget tett a küldetésének, de most, a KÉK megalakulásával még inkább kiteljesedett, hiszen az Irodalomkedvelők klubjához hasonlóan, létrejött a nem hivatásos képzőművészek közössége is, talán, hogy egy kissé felrázza az érdi alkotókat. A titkári teendőket átmenetileg Daróci Lajosné vállalta el, hiszen neki is nagy gyakorlata van a gyors és precíz szervezésben. A lehetőség tehát adott, innentől már kizárólag az alkotókon múlik, élnek-e ezzel a „tálcán” felkínált, nagyszerű lehetőséggel, hiszen a KÉK várja az érdi és környékbeli képzőművészeket! Minden hónap utolsó keddjén, 17 órakor találkoznak a Szepes Gyula Művelődési Központban. A következő összejövetelüket február 25-én tartják, amelyre mindenki hozzon magával egy alkotást, és – ha van ötlete és elképzelése – tervezzen egy logót a KÉK számára! Aztán majd közösen eldöntik, kié lesz a „befutó”. Valósággal felvillanyozódtunk – összegezte végül a benyomásait Daróci Lajosné, s talán a kezdeti lelkesedésük a jövőben sem lankad!

Bálint Edit
az Érdi Újság munkatársa

ÚJ KÖTETÜNK

Isten – milyen gyakran mondjuk ki hittel vagy hit nélkül! Vannak, akik csak kétségbeesésükben, a bajban emlegetik, mások dühükben, vádolva, mintha ő tehetne róla, hogy valamit elrontottunk: így van kire tolnunk a felelősséget, van kit hibáztatnunk félresikerült ügyleteink miatt. Hogy lehet az, hogy inkább a gond, a fájdalom hozza elő a fohászkodást, a segítségkérést?

Akadnak emberek szép számmal, akiknek a hit létformájuk, életelemük: ha boldogok, Neki köszönik, ha szenvednek, azt isteni próbatételnek, az Ő szeretetének érzik. Őket ünnepeltük, az ő alkotásaikból állítottunk össze egy kis kötetet, amikor az

Isten tenyerén

című zsebkönyvünket mutattuk be.

Az istenes vers jellegzetes műfaj, a kezdetektől létezik az irodalomban. A magyar vallásos költészetet Balassi Bálint óta tartjuk számon. A korábbi zsoltáreklés, az Istenhez való fohászkodás során a gyülekezet egésze szóval meg, Balassi az első, aki egyéni kapcsolatot keres az Úrral, akinek számára a hit individuális érzés: hol alkuozik, hol szenvedélyesen perlekedik Istennel, egyenlő félnek tekintve magát vele, máskor keserűen sorolja bűneit, hitetlenségét, álnokságát. Mindig önmagát teszi felelőssé bűnös, méltatlan életéért, és sose túlvilági üdvösségért, hanem földi kegyelemért, megbocsátásért, feloldozásért eseng.

Ady Endrére erősen hatott Balassi hangvétele: egyrészt a személyes kapcsolat keresése, másrészt a kételkedő, perlekedő vitatkozás. A halál állandó közelsége, az élet kiúttalansága miatti töprengés, az otthontalanság feloldásának vágya, a támaszkeresés lelki szükséglete vezette őt az Istenhez. A felnőtt Ady csak a lelke mélyén volt vallásos, nem élt az egyház szolgálataival: sokszor írt fájdalmas büntudattal kétségeiről, de mindig törekedett valami magasabb erkölcsi-lelki-szellemi tartalomra, amely kiteljesíti világképét. Nála az istenfogalom is szimbólum, egyetlen jelkép szimbólumrendszerének bonyolult szövevénye: istene annyiféle, ahány versében megjelenik, sőt egy műben többféle alakot is ölthet.

A két korszakváltó költő között és után is jeles folytatóra lelhetünk irodalmunk vallásos lírájának, elég a XX. sz. nagy alakjait felidézünk: József Attilát, Dsida Jenőt, Pilinszky Jánost... Ma miért fordulhat egy alkotó Isten-

hez, milyen élmények, csalódások, tapasztalatok, családi háttér vezet valakit ehhez a műfajhoz?

A kötet tizenegy szerzője: **Beck Zoltán, Fazekas Major Gizella, Gyurics József, Habos László, Karácsony István, Kósa Márta, Kreischer Kornélia, Móczár Csaba, Petrik István, Szabó Imre, Temesi Éva** és három illusztrátora: **Bálint Imre, Fazekas Éva, Tarnócziné Barabás Irén** erre a kérdésre adott egy egész estét betöltő választ.

Közülük talán Petrik István levele fejezi ki leghívebben az alap gondolatot:

„Igazából számomra nem létezik istenes vers vagy Isten nélküli vers, hisz mindegyik verset ÉN írom, az ember, egy ember, aki Isten által és Isten arcására teremtődött. Keresem a helyem a világban. Keresem magam, és közben keresem Istent is. Tudom, hogy ott van minden kérdésben és minden ráadott vagy hiányzó válaszban. Ott van a gyönyörű világban, a mosolyokban, a könnyecseppekben, a szélben, a napsütésben. Csak meg kell látni, meg kell hallani, meg kell tapasztalni és ezek után NÉHA megpróbálni megfogalmazni egy gondolatot, egy sort, egy képet, egy verset. Róla, rólunk, mindenről, a semmiről, a végesről, a végtelenről. Egy vers tehát nem attól istenes, ha beleírom Isten nevét. Név nélkül is ott van. Rég rossz, ha nincs.....”

Felemelő, feltöltő, katartikus élmény volt. Valaki azt mondta: szeretetből katedrális építettünk fel ma este Istennek. Hasonlót éreztünk **Horváth István** lelkész gyönyörűen zengő baritonja hallatán, aki nemcsak a beszélgetés, a megszólaltatás fonálát szötte mesterien, de Istent dicsőítő dalaival, gitárzenéjével feledhetetlenné tette a műsort.

Kissné Matkó Gabriella minden zenekíséret nélküli Ave Mariája pedig a végtelen alázatot, az odaadást, az emberi esendőséget sugallta, bársonyos-selymes énekhangjával megsimogatta még a lázadó lelkűeket is.

Daróci Lajosné
klubvezető

TARTALOM

Versek:		Prózák:	
Kreischer Kornélia, Temesi Éva	1	Pergel Antal: A jegyző,	
Magyar András, Petrik István, Kovács István	2	Habos László: Almos hajnalon	11
Karácsony István, †Sen. dr. Lehoczky Győző	3	Vidak Réka: A nap és a hold	12
Májfer József, Beck Zoltán, Gyöpös József	4	SzínészBob: Pilvaker	13
Szabó Imre, Tiszaörsi Nagy Zoltán,		Sen. dr. Lehoczky Győző (Kimmel István)	14
Fazekas Major Gizella	5	Tanulmány:	
Habos László, Gyurics József, Kósa Márta	6	Major Gáborné: Gyorsírás és szerelem	15
Szabó Aida, Tarnócziné Barabás Irén,		Bemutatók:	
Móczár Csaba	7	Kimmel István, Magyar András	16
Gróf Mária, Őri Eszter, Kissné Matkó Gabriella	8	Kurdi István, Szekér Gizi	17
Diákírók:		Beszámoló:	
Fodor Enikő, Kelemen Fruzsina	9	Megalakult a KÉK (Bálint Edit)	18
Diákillusztráció:		Új kötetünk – Isten tenyerén (Daróci Lajosné)	19
Csenki Eszter	9	Illusztrációk:	
Haikuk	10	Kurdi István	1,3,4,8,15
		Szekér Gizi	5,6,7,13,15

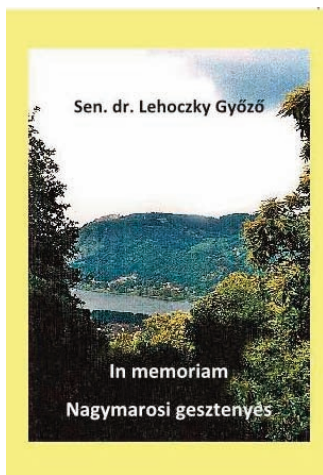
1%

Tisztelt Olvasóink, kedves Irodalombarátok!

Az SZJA 1%-ának felajánlásával támogathatják a POLY-ART Alapítvány munkáját. Az alapítvány azzal a céllal jött létre, hogy városunkban és annak vonzáskörében élő – elsősorban műkedvelő – alkotók számára bemutatók és fejlődési lehetőséget biztosítson. E törekvést támogathatják adójuk 1%-ának felajánlásával.

A POLY-ART Alapítvány adószáma: 18667369-1-13

KÖNYVAJÁNLÓ

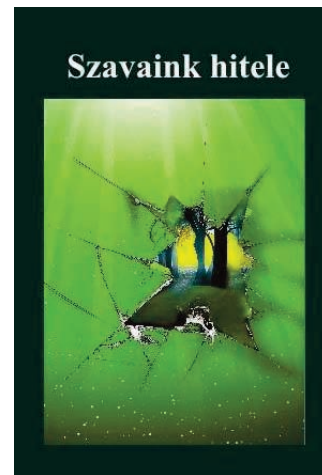
Sen. dr. Lehoczky Győző

In memoriam
Nagymarosi gesztenyés
verseskötet

Isten tenyerén

IRKA zsebkönyv
tizenegy IRKÁ-s költő
istenes verseiből

Szavaink hitele

IRKA zsebkönyv
a 2013. évi vers- és prózaíró
pályázat legjobb alkotásaiból

A könyvek az Óperencia Bíró András Könyvesboltban megvásárolhatók.

ÉRDI IRKA irodalmi-kulturális folyóirat • Megjelenik negyedévente a Poly-Art Alapítvány támogatásával • Felelős szerkesztő: Daróci Lajosné, tördelő szerkesztő: Habos László • A szerkesztőség levélcíme: Szepes Gyula Művelődési Központ 2030 Érd, Alsó u. 9. • E-mail: dalane@freemail.hu, haboslaci@freemail.hu • IRKA-logó: Mezőfi Virág • Nyomdai munkák: Progresso Print Kft. • Kiadja a Szepes Gyula Művelődési Központ • ISSN:2062-8048